

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **P. K.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2011, čj. 2840/11-1500-607686, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Dobrušce (dále také jen "správce daně") ze dne 20. 12. 2010, čj. 34965/10/254970602233, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení splátek.

V jeho odůvodnění konstatoval, že žalobce podal dne 19. 11. 2010 žádost o povolení splátek u daňové povinnosti, k jejíž úhradě byl vyzván výzvou správce daně ze dne 26. 7. 2010, čj. 24220/10/254974602298. Jako důvod uvedl špatnou

ekonomickou situaci způsobenou dodáním ojetých vozidel ke zprostředkování prodeje do autobazaru Herkules Hradec Králové, do autobazaru v Doudlebachách a J. Č. v celkové hodnotě 4.500.000,- Kč, která byla, dle jeho tvrzení, zpronevěřena. Svá tvrzení ale žádným způsobem nedoložil. Správce daně rozhodl dne 20. 12. 2010 o jeho žádosti rozhodnutím čj. 34965/10/254970602233 o povolení posečkání daně, které však chybně označil, neboť žalobce žádal o povolení zaplacení daně ve splátkách. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že vzhledem k tomu, že povolení zaplacení daně ve splátkách i posečkání daně upravuje stejný § 60 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "ZSDP"), dle kterého správce daně postupoval při rozhodování o žádosti, daňový subjekt tak nebyl žádným způsobem poškozen na svých právech. Došlo pouze k záměně terminologie, nikoliv principu.

Dále žalovaný uvedl, že nedoplatky specifikované ve zmíněné výzvě ze dne 26. 7. 2010 ve výši 1.084.105,- Kč, jsou vesměs příslušenstvím daně z přidané hodnoty (úroky z prodlení), které byly žalobci sděleny a řádně doručeny již v červenci 2010 a vztahují se k daňovým povinnostem, které mu byly dodatečně vyměřeny dodatečnými platebními výměry za období 1. čtvrtletí 2007 a 2. čtvrtletí 2007 (doručenými dne 27. 3. 2008), proti kterým podané odvolání bylo jako opožděné zamítnuto. Dodatečné platební výměry tak nabyly právní moci dne 29. 4. 2008. Žalovaný připomněl, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě má povahu procesního úkonu, daňový subjekt je jako adresát výzvy v pozici daňového dlužníka a výzva má tudíž pouze charakter upomínky k dodatečnému splnění - úhrady daňových nedoplatků.

Dle žalovaného je institut posečkání daně (resp. zaplacení daně ve splátkách) upravený v § 60 ZSDP výrazem zásady přiměřenosti, tj. jedné ze základních zásad daňového řízení. Toto ustanovení zmocňuje správce daně, aby na žádost daňového dlužníka v odůvodněných případech s platbou daně či jejího příslušenství posečkal, popřípadě aby mu umožnil ji uhradit ve splátkách. Správce daně tedy může povolit daňovému subjektu zaplacení daně ve splátkách, bylo-li by neprodlené zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že žádost musí být daňovým subjektem řádně odůvodněna a tvrzení v ní uvedená doložena. ZSDP nestanoví přesné podmínky, při jejichž splnění by byl na tuto úlevu nárok. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2008, čj. 9 Afs 131/2007-53.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce v podané žádosti pouze konstatoval svou tíživou situaci, avšak svá tvrzení nedoložil ani po ústním jednání, při kterém se do protokolu dne 3. 12. 2010 zavázal, že do 15. 12. 2010 předloží podklady z účetnictví prokazující jeho tvrzení o neschopnosti zaplacení dlužné daně v plné výši. Až k odvolání předložil vyjádření externí účetní firmy, která mu sdělila, že kvůli zaneprázdněnosti nemůže provést inventuru zásob. Toto vyjádření žalovaný označil jako nerelevantní důkaz pro povolení splátek, neboť daňovou evidenci vede pod svou odpovědností daňový subjekt. Společně s odvoláním doručil žalobce správci daně i návrh na podání obžaloby ze dne 30. 11. 2010, čj. KRP-10543-347/TČ-2009-

050781, proti P. J. z Kostelce nad Orlicí a odvolání J. Č. proti rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 19. 7. 2010, čj. 12 T 73/2008-1349. Prvý z důkazů dle žalovaného osvědčuje neshody mezi žalobcem a jeho obchodním partnerem vyplývající z obchodně závazkových vztahů, ale neprokazuje aktuální finanční situaci žalobce a jeho neschopnost zaplatit daňovou povinnost v plné výši. Ani druhý z důkazů, tj. rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou a odvolání J. Č. nevypovídají o současné finanční situaci žalobce, zmíněný rozsudek je pouze eventuálním příslibem možného finančního plnění. Důkazní prostředky předložené žalobcem, které měly ověřit splnění podmínek daných ustanovením § 60 ZSDP, nemají proto dle žalovaného relevantní souvislost s předmětem řízení.

Žalovaný označil názor žalobce, že není povinen žádost odůvodnit, přesto nabídl důkazy prokazující situaci, za které není schopen neprodleně zaplatit daň bez vzniku vážné újmy, za názor v přímém rozporu s ustanovením § 60 ZSDP. Dle něho je správce daně zmocněn v odůvodněných případech s platbou daně posečkat, či umožnit úhradu daňového nedoplatku ve splátkách, tzn. čím lépe a kvalitněji daňový dlužník svoji žádost odůvodní a doloží, tím větší má šanci, že bude moci tohoto "dobrodiní" ze strany státu využít. Daňový dlužník tedy důkazy nenabízí, ale správci daně předkládá, a to v duchu základních zásad daňového řízení, upravených v ustanovení § 2 ZSDP. Dodal, že v daňovém spise žalobce není založena ani žádná písemnost, která by dokládala jeho tvrzení, že správce daně věděl o skutečnosti, že dodal zboží do autobazaru Herkules a že došlo ke zpronevěře tohoto zboží i zboží dodaného J. Č.. Toto jeho tvrzení označil za pouhou domněnku, která nemohla ovlivnit rozhodovací činnost správce daně. Naopak ukazuje, že žalobce zcela v rozporu se základními zásadami správy daní upravenými ZSDP přenáší důkazní břemeno na správce daně.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce uvedl, že požádal správce daně o povolení zaplatit dlužnou daň ve splátkách. Pokud však správce daně zamítl žádost s tím, že nepovoluje posečkání, pak rozhodl o jiném návrhu, než žalobce žádal. Jestliže žalovaný zaměňuje pojem „povolení splátek“ s pojmem „posečkání daně“, pak pochybil, neboť tyto dva pojmy nejsou totožné. Rovněž tak odůvodnění správce daně je logicky vázáno k jinému výroku, než bylo žádáno.

Žalobce poukázal na ustanovení § 60 ZSDP a připomněl, že správce daně je vázán při své činnosti i základními zásadami daňového řízení. Jejich dodržení přitom dle jeho názoru činí hranici mezi oprávněním a libovůlí správce daně. V této souvislosti zdůraznil, že správce daně je zejména povinen v daňovém řízení volit jen takové prostředky, které daňový subjekt nejméně zatěžují a umožňují přitom jistě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Tím, že správce daně rozhodl o jiné žádosti než bylo požadováno, mohlo dojít k porušení práva žalobce. Žalobce uzavřel, že „ale zcela jistě při plnění daňové

povinnosti u daňového subjektu došlo k vážné újmě, tedy díky tomu, že správce daně rozhodl o jiné věci než bylo žádáno, byly vůči dlužníkovi použity prostředky, které ho značně zatížily“. Dle žalobce pak toto pochybení v odvolacím řízení žalovaný nenapravil.

Žalobce dodal, že hmotně právním důsledkem skutečnosti, že bylo rozhodnuto o jiné věci, než bylo žádáno, je i rozdíl mezi úrokem stanoveným dle ustanovení § 60 odst. 4 ZSDP u splátek (tj. ve výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o sedm procentních bodů), a úrokem dle ustanovení § 63, resp. § 37b téhož zákona.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání u soudu pověřený pracovník žalovaného setrval na argumentech procesních návrzích žalovaného, žalobce se z účasti na jednání omluvil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu důvodnou neshledal.

Z listin založených ve správním spise vyplynulo a mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce byl výzvou správce daně ze dne 26. 7. 2010, čj. 24220/10/254974602298, vyzván k zaplacení nedoplatků ve výši 1.084.105,- Kč v náhradní lhůtě. Na to žalobce podáním ze dne 18. 11. 2010 navrhl povolení splacení této povinnosti ve splátkách, jejichž výši navrhl 37.500,- Kč měsíčně. Jako důvod uvedl to, že dodal vozidla ke zprostředkování prodeje do autobazaru Herkules v Hradci Králové, do autobazaru v Doudlebských a J. Č. v celkové hodnotě přesahující 4.500.000,- Kč, a že tato vozidla byla zprostředkovateli zpronevěřena, přičemž ve všech případech bylo zahájeno řízení orgány činnými v trestním řízení. Uvedl, že neprodlené splnění daňové povinnosti by proto mohlo vést k jeho hospodářskému zániku. Z protokolu o jednání ze dne 3. prosince 2010, čj. 34024/10/254970607774, je zřejmé, že se u správce daně uskutečnilo ústní jednání, při kterém žalobce, resp. jeho zástupce, sdělil, že šetření Policie ČR ve věci trestního oznámení o zpronevěře žalobcem dodaného zboží (vozidel) stále trvá, a že o tom správci daně předloží sdělení Policie ČR o zahájení a trvání vyšetřování. Žalobce se současně zavázal, že do 15. 12. 2010 předloží podklady z účetnictví prokazující tvrzení o neschopnosti zaplatit dlužnou daň v plné výši. Dne 20. 12. 2010 správce daně zamítl žádost žalobce rozhodnutím čj. 34965/10/254970602233, nazvaným „rozhodnutí o povolení posečkání daně“. V jeho odůvodnění pak rozebral institut „posečkání daně, resp. zaplacení daně ve splátkách, upravený v § 60 ZSDP“ a mimo jiné uvedl, že správce daně může povolit daňovému subjektu zaplacení daně ve splátkách, bylo-li by neprodlené zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou. Dále poukázal na žalobcem předložený jediný podklad k ověření jeho tvrzení, a to vyrozumění o trestním oznámení. Současně hodnotil listiny založené v daňovém spise žalobce, konkrétně daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za celé období od začátku roku 2010, z nichž dovodil, že jeho podnikatelská

činnost co do objemu navazuje na rok 2009, což bylo v rozporu s jeho tvrzením o neutěšené hospodářské situaci. Dospěl proto k závěru, že důvody pro placení daně ve splátkách žalobce neprokázal. Následně podal žalobce dne 28. 12. 2010 odvolání, ve kterém zopakoval důvody uvedené v žádosti a vyjádřil přesvědčení, že správce daně ví o skutečnosti, že žalobce dodal zboží do předmětných autobazarů a že došlo ke zpronevěře tohoto zboží. Sdělil rovněž, že z rozsudku sp. zn. 12 T 73/2008 je zřejmé, že mu J. Č. způsobil škodu ve výši 1.936.339,- Kč, kterou je povinen mu nahradit. K odvolání je přiložena kopie návrhu na podání obžaloby na Pavla Jirásků a potvrzení účetní žalobce ze dne 17. 12. 2010 o tom, že do konce roku 2010 není z časových důvodů schopna zpracovat přehled zásob žalobce. Dne 9. 5. 2011 žalovaný zamítl odvolání žalobou napadeným rozhodnutím.

Podstatou sporu tedy nejsou skutkové okolnosti, ale posouzení právní otázky, když žalobce namítá pouze to, že správce daně rozhodl o jiném návrhu, než žádal, v čemž spatřoval nezákonnost a porušení jeho práv. Poukazoval i na hmotně právní důsledek s tím spojený, který dle jeho názoru spočívá v rozdílu výpočtu úroku. K samotnému posouzení kritérií dle ustanovení § 60 odst. 1 ZSDP provedenému finančními orgány nic nenamítal, když pouze konstatoval, že zcela jistě u něho došlo k vážné újmě, protože z kvůli předmětnému rozhodnutí správce daně „o jiné věci“ byly vůči němu použity prostředky, které ho značně zatížily.

Ustanovení § 60 odst. 1 ZSDP stanoví, že na žádost může správce daně povolit daňovému dlužníkovi posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, bylo-li by neprodlené zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou. Ve smyslu ustanovení § 63 odst. 1 téhož zákona je totiž daňový dlužník, který splatnou částku daně nezaplatí nejpozději v den její splatnosti, v prodlení. V odůvodněných případech a pouze na žádost tedy ustanovení § 60 ZSDP zmocňuje správce daně, aby s platbou daně či daňového příslušenství daňovému dlužníkovi posečkal nebo aby mu umožnil uhradit ji ve splátkách. Posečkání nebo povolení splácení dlužné daně je přitom poskytnutím určité výhody daňovému subjektu, u kterého je pro něho obtížné či nemožné ji uhradit jednorázově.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze k řešení otázky připomenout některé závěry tohoto soudu aplikovatelné i na nyní posuzovanou věc. Tak např. v rozsudku ze dne 5. 12. 2008, čj. 2 Afs 97/2008-54 (dostupném na www.nssoud.cz) uvedl, že „*instituty (...) prominutí příslušenství daně (§ 55a odst. věta druhá daňového řádu), prominutí daňového nedoplatku (§ 65 cit. zákona) a posečkání daně a povolení splátek (§ 60 cit. zákona) by měly zajistit, že v případech, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení. Jakkoliv totiž na tyto úlevy není dán právní nárok, plyne ze zásad zákazu libovůle a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů požadavek jednotného a racionálního rozhodování v těchto případech tak, aby nedocházelo k bezdůvodnému zvýhodňování či naopak ke znevýhodňování některých daňových subjektů*“. V rozsudku, na který poukazoval i žalovaný (čj. 9 Afs 131/2007-53,

www.nssoud.cz) zmíněný soud mimo jiné konstatoval, že „ ... stěžovatel má v každém případě právo podat žádost o povolení splátek, správce daně je povinen o ní rozhodnout. Toto rozhodnutí však správce daně činí na základě svého právního uvážení, to znamená, že v rozhodnutí musí objektivně posoudit žadatelem uvedené důvody, avšak zákon nestanoví, za jakých konkrétních okolností má žadatel na povolení splátek vždy nárok“.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze dále dovodit, že nastanou-li zákonem předvídané podmínky pro posečkání nebo povolení splátek daně, musí je správce daně povolit. Správce daně tedy především hodnotí důvody, o které žadatel svou žádost o povolení splátek daně opřel, a dospěje-li přitom k závěru, že podmínky uvedené v § 60 odst. 1 ZSDP (bylo-li by neprodlené zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou) jsou naplněny, pak samotné posečkání nebo povolení splátek daně povoleno být musí.

V posuzovaném případě správce daně nevyhověl žalobci, který žádal o povolení splátek. Své rozhodnutí ze dne 20. 12. 2010, čj. 34965/10/254970602233 označil jako „rozhodnutí o povolení posečkání daně“ s výslovným odkazem na ustanovení § 60 odst. 1 ZSDP. Ze shora uvedeného je zřejmé, že zákonná kritéria pro hodnocení jak žádosti o posečkání daně, tak žádosti o povolení splátek, tj. existence vážné újmy nebo existence jiných závažných důvodů, pro které není možné vybrat celý daňový nedoplatek najednou, jsou totožná. Přitom posečkat s daní nebo povolit splátky může správce daně jen na žádost, nikoliv z úřední povinnosti, tj. hodnotí důvody, o které svou žádost žadatel opírá. S tím souvisí povinnost žadatele prokázat tvrzení, na nichž svou žádost postavil, a povinnost správce daně přezkoumat a vyhodnotit důvodnost snesených argumentů a průkaznost předložených důkazů.

Z odůvodnění předmětného rozhodnutí správce daně jsou zcela zřetelné úvahy, které jej vedly k nevyhovění žádosti žalobce. Pokud v odůvodnění rozhodnutí citoval úpravu institutů upravených ustanovením § 60 odst. 1 ZSDP, jmenoval jak posečkání daně, tak i zaplacení daně ve splátkách, přičemž následně výslovně konstatoval, že daňovému subjektu může povolit zaplacení daně ve splátkách, bylo-li by neprodlené zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou (strana druhá rozhodnutí). Uvedl rovněž, že žalobce žádným způsobem neprokázal důvody pro zaplacení daně ve splátkách, které by mu bránily zaplatit daň v souladu se zákonem (rovněž strana druhá rozhodnutí) a že správce daně za daných okolností (které předtím podrobně popsal) žádost o zaplacení daně ve splátkách zamítl (strana třetí rozhodnutí). Správce daně tedy zcela jednoznačně zkoumal naplnění podmínek uvedených v § 60 odst. 1 ZSDP, které spojoval s institutem zaplacení daně ve splátkách. Tyto podmínky jsou navíc pro oba typy žádostí stejné. Pochybení v tom, že rozhodnutí v úvodní části nadepsal nesprávně jako „rozhodnutí o povolení posečkání daně“ namísto „rozhodnutí o žádosti o povolení splátek“, tedy nemělo ve svém důsledku vliv na samotné hodnocení žalobcovy žádosti jako žádosti o povolení splátek a nedošlo tak ani nijak k porušení jeho práv.

Není důvodná ani výtká žalobce, že žalovaný zaměňuje pojem „povolení splátek“ s pojmem „posečkání daně“. Naopak, z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že připustil chybu v označení rozhodnutí správce daně spočívající v záměně uvedených pojmů, podrobně však vysvětlil, proč nepovažoval tuto chybu za natolik závažnou. Sám pak rovněž posuzoval k odvolání žalobcem předložené listiny a hodnotil je dle ustanovení § 60 odst. 1 ZSDP.

Nutno uzavřít, že finanční orgány se při hodnocení žádosti žalobce důsledně držely kritérií stanovenými ustanovením § 60 odst. 1 ZSDP, tzn. hodnotily žalobcova tvrzení a předložené listiny z pohledu existence vážné újmy, která by byla pro žalobce spojena s neprodleným zaplacením nedoplatku, či existence jiných závažných důvodů, pro které by nebylo možné vybrat celý daňový nedoplatek najednou, tj. hodnotily podmínky, jejichž splnění bylo nutné pro žalobcem žádané povolení splátek. Dospěly přitom v zásadě ke správnému závěru, že podmínky stanovené zmíněným ustanovením v daném případě naplněny nebyly, neboť žalobce svoji aktuální finanční situaci nedoložil a jím předložené listinné důkazy, ani ty, které měl správce daně sám k dispozici, k ověření splnění těchto podmínek postačit nemohly. Proti samotnému hodnocení žalobcových tvrzení a listinných důkazů finančními orgány, které vyústilo v závěr o nenaplnění podmínek ustanovení § 60 odst. 1 ZSDP, žalobce v žalobě žádné námitky nevznesl, krajský soud proto neměl již důvod tímto jejich hodnocením se dále podrobněji zabývat.

Dlužno dodat, že krajský soud neshledal ani namítaný hmotně právní důsledek nesprávně nadepsaného rozhodnutí správce daně, který se měl dle žalobce projevit v rozdílu výpočtu úroku. Ať by totiž byly povoleno posečkání daně nebo povoleny splátky, úrok by byl počítán v obou případech stejně, a to ve smyslu ustanovení § 60 odst. 4 a 6 ZSDP. Pokud naopak není vyhověno žádosti (jedno zda žádosti o posečkání daně či žádosti o povolení splátek), pak se opět stejně v obou případech počítá úrok z prodlení dle ustanovení § 63 ZSDP ze včas neuhrazené částky. Jestliže žalobce současně konstatoval, že zcela jistě u něho došlo k vážné újmě, protože kvůli předmětnému rozhodnutí správce daně „o jiné věci“ byly vůči němu použity prostředky, které ho značně zatížily, pak tím ale vůbec nehovoří o vážné újmě, která mu hrozila, resp. která byla spojena s neprodlenou úhradou předmětného nedoplatku dle dikce ustanovení § 60 odst. 1 ZSDP, ale pouze o způsobu (prostředcích), jakým správce daně přistoupil k vymožení nedoplatku poté, co nevyhověl jeho žádosti.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu z pohledu žalobních námitek jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný při jednání u soudu prohlásil, že mu náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 7. června 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu